

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **Mgr. V. Z., LL.M.**
zastoupen advokátkou JUDr. Elenou Kotorovou, MBA
sídlem Panská 892/1, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **náměstek ministra vnitra pro státní službu**
sídlem Jindřišská 967/34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MV-80455-7/OSK-2019 z 8. 8. 2019

takto:

- I. Rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu č. j. MV-80455-7/OSK-2019 z 8. 8. 2019 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 16 600 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně, advokátky JUDr. Eleny Kotorové, MBA.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím státního tajemníka v Ministerstvu spravedlnosti (dále jen „**státní tajemník**“) č. j. MSP-370/2008-ORLZ-STS/7 z 5. 12. 2018 byl žalobce podle § 60 odst. 1 písm. a)

zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, (dále jen „ZSS“), odvolán dnem 31. 12. 2018 ze služebního místa představeného – náměstka pro řízení sekce trestní politiky v Ministerstvu spravedlnosti, ode dne 1. 1. 2019 byl zařazen mimo výkon služby z organizačních důvodů a byl mu stanoven plat ve výši 80 % dosavadního platu, t. j. plat 90 255 Kč měsíčně. Důvodem byla změna systematizace účinná k 1. 1. 2019, kterou došlo ke zrušení žalobcova dosavadního služebního místa.

2. Rozhodnutím státního tajemníka č. j. MSP-104/2019-ORLZ-ST/3 z 11. 4. 2019 byl žalobce podle § 61 odst. 1 písm. b) ZSS s účinností od 1. 5. 2019 převeden na služební místo ministerského rady v oddělení stížností a kontrol Vězeňské služby České republiky (dále jen „VS“) a Probační a mediační služby České republiky (dále jen „PMS“) v odboru správy a kontroly podřízených organizací, s výkonem služby v Ministerstvu spravedlnosti, a zároveň byl zařazen do 13. platové třídy a 12. platového stupně a byl mu určen měsíční plat v celkové výši 49 790 Kč, který tvořil platový tarif ve výši 39 790 Kč a osobní příplatek ve výši 10 000 Kč.
3. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí státního tajemníka potvrdil. Žalovaný neshledal důvodnou žalobcovu argumentaci, že pro něj nové služební místo není vhodné z důvodu jeho kvalifikace, dovedností, dosavadních zkušeností i výše platu. Žalovaný uvedl, že žalobce by vzhledem ke svým předpokladům mohl být převeden na služební místo představeného, ale žádné takové vhodné služební místo nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí volné, a to nejen v Ministerstvu spravedlnosti, ale ani v ostatních služebních úřadech, a proto zůstalo vhodným místem pro jeho převedení služební místo „řadového“ státního zaměstnance v rámci téhož služebního úřadu. Státní tajemník se podle názoru žalovaného vypořádal se všemi zákonem stanovenými hledisky pro posouzení služebního místa jako „vhodného“ a dospěl v tomto ohledu ke správnému závěru. Jako důvodné neshledal žalovaný ani žalobcovy námitky týkající se průběhu správního řízení.

II. Žaloba

4. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítl, že podle služebního zákona mohl být převeden pouze na služební místo pro něj „vhodné“, jímž však funkce řadového referenta v žádném případě není. V § 61 odst. 1 ZSS sice podmínka vhodnosti služebního místa obsažena není, avšak z § 62 odst. 1 i z čl. 54 Metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2016, č. j. MV-36310-1/OSK/2016 ze 7. 3. 2016 (dále jen „**Metodický pokyn**“), vyplývá, že při převedení státního zaměstnance na jiné služební místo se musí vždy jednat o takové služební místo, které je pro něj vhodné. Čl. 55 odst. 2 Metodického pokynu pak obsahuje demonstrativní výčet relevantních kritérií pro posouzení vhodnosti služebního místa.
5. Neurčitý právní pojem „vhodnost služebního místa“ žalovaný nijak nevyložil a nezohlednil ani kritéria uvedená v Metodickém pokynu, kvůli čemuž je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný zvolil tři málo významná kritéria (žalobcovo magisterské vzdělání, jeden shodný obor služby, působení ve shodném organizačním celku), avšak vůbec nezohlednil jeho dosavadní pracovní výsledky, zkušenosti, schopnosti a platové ohodnocení (anebo jen nedostatečně). Vhodnost konkrétního služebního místa pro konkrétního státního zaměstnance přitom musí služební orgán posoudit individuálně na základě všech v úvahu přicházejících kritérií. Žalobce byl fakticky přerazen o čtyři úrovně níž s absurdním vysvětlením, že mu bude svěřena agenda, která dříve spadala pod jeho

vedení (toto služební místo obsáhlo pouze jeden z pěti oborů služby původního služebního místa), jelikož k datu vydání rozhodnutí bylo zrovna toto služební místo volné. Služební místa referenta v 13. platové třídě přitom byla volná již k 1. 1. 2019, kdy byl žalobce zařazen mimo službu, avšak návrh na provedení důkazu lustrací volných referentských míst k tomuto žalovaný zamítl. Žalovaný ovšem byl oprávněn převést žalobce pouze na vhodné místo, a pokud žádné takové neexistovalo, měl žalovaný vyčkat buď na jeho uvolnění, nebo na uplynutí šestiměsíční lhůty zařazení mimo výkon služby. Namísto toho žalovaný fakticky nutí žalobce, aby služební poměr sám ukončil, čímž by přišel o odbyté, neboť jej nutí vykonávat méně kvalifikovanou práci za 20 – 30 % jeho dřívějšího příjmu v 16. platové třídě, což pochopitelně ohrožuje žalobce i jeho rodinu, zejména s ohledem na existenci řady závazků (na př. hypotečního úvěru). Žalovaný se tak rovněž dopustil zneužití správního uvážení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout, odkazuje k jednotlivým žalobním námitkám na příslušné pasáže svého rozhodnutí. Zdůraznil, že služební zákon nevyžaduje, aby byl státní zaměstnanec převeden na to „nejvhodnější“ (pro něj) místo; v tomto ohledu jsou služební vztahy odlišné od těch pracovněprávních. Pojem „vhodnost služebního místa“ žalovaný podle svého přesvědčení vyložil dostatečně a při jeho aplikaci se v mezích správního uvážení řídil články 54 a 55 Metodického pokynu. Žalovaný nepovažoval za rozhodné, k jakému dni bylo volné služební místo nazeleno; služební orgán je povinen vyhledávat vhodná služební místa průběžně, a záleží pouze na tom, zda je dané volné místo pro zaměstnance vhodné. Žalovaný souhlasil s tím, že žalobce mohl být na základě svých zkušeností, vzdělání a kvalifikace převeden i na služební místo představeného, nicméně žádné takové volné služební místo v době žalobcova převedení volné nebylo. Zpětná lustrace volných služebních míst k 1. 1. 2019 by byla nadbytečná, neboť by nemohla odpovědět na otázku, zda je dané služební místo pro žalobce vhodné.
7. Žalovaný dále uvedl, že s ohledem na § 5 odst. 3 ZSS bylo nemožné najít takové služební místo, na němž by mohl žalobce vykonávat službu ve všech oborech služby jako v předchozím služebním místě. Jelikož služební orgán našel volné vhodné služební místo alespoň s jedním totožným oborem služby, bylo již bezpředmětné hledání služebního místa v jiném oboru služby. Žalovaný doplnil, že státního zaměstnance lze převést na práci o něco méně kvalifikovanou v nižší platové třídě, která však odpovídá jeho dosaženému vzdělání podle přílohy č. 1 k ZSS. I když tedy žalobce na jeho novém služebním místě všechny své dosud nabyté schopnosti a dovednosti nevyužije plně, lze předpokládat, že díky nim bude moci vykonávat službu na tomto služebním místě více než řádně. Ekonomické dopady převedení do žalobcova života žalovaný uznává, avšak upozorňuje na to, že u představených jde o běžnou situaci, neboť tito zaměstnanci nemohou být převedeni na služební místo stejné úrovně, jelikož na ně musí být podle § 51 odst. 4 ZSS vždy konáno výběrové řízení. Žalobci nic nebránilo do některého z takových výběrových řízení se během zařazení mimo výkon služby přihlásit. Ke snížení žalobcova ekonomického standardu by ostatně bylo došlo i v případě, že by nebyl býval na nové služební místo převeden a jeho služební poměr by byl býval skončil.
8. Nakonec žalovaný připustil, že při žalobcově převádění skutečně mohlo hrát roli i možné skončení šestiměsíční doby jeho zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů. Pokud by totiž prokazatelně existovalo vhodné služební místo pro převedení (jako v tomto

případě) a žalobce by na toto služební místo převeden nebyl, mohlo by v případě uplynutí uvedené doby dojít k nezákonnému skončení služebního poměru, s čímž by bylo spojeno i bezdůvodné vyplacení odbytného žalobci. Žalovaný se podle svého přesvědčení vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi i žalobcovými námitkami. Žalobce byl převeden na vhodné služební místo, a napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno.

IV. Žalobcova replika

9. Žalobce v replice uvedl, že v návaznosti na změnu systematizace očekával buď převedení na odpovídající, tedy vhodné místo, byť v nižší platové třídě, nebo ukončení služebního poměru po uplynutí šestiměsíční lhůty, ve které se pro něj vhodné místo neobjevilo, spolu s vyplacením odbytného, které považuje za spravedlivou s ohledem na svůj výkon odvedený pro státní službu. Ovšem pokud vhodné služební místo volné nebylo, což vyplývá z faktu, že se jedná o místa početně velmi omezená, pak bylo na místě ze strany žalovaného nekonat a nevydávat rozhodnutí o žalobcově převedení na místo jemu podměrečné, neodpovídající a v zásadě i nedůstojné. Žalobce byl v dané chvíli tak zvaně překvalifikován, a pokud státní služba nedokázala jeho schopností smysluplně využít, nezbývalo mu než ji opustit. To se však mělo dít postupem podle ZSS a nikoliv tak, že žalobci nic jiného nezbude a postará se o svůj odchod ze státní služby sám.

V. Jednání

10. Při jednání konaném 21. 10. 2021 účastníci jednání zopakovali argumenty uvedené v dosavadních procesních podáních a setrvali na svých procesních návrzích.
11. Soud provedl důkaz Metodickým pokynem č. 1/2016, č. j. MV-36310-1/OSK/2016 ze 7. 3. 2016, zveřejněným na internetových stránkách www.mvcr.cz/sluzba/soubor/metodicky-pokyn-nmvss-zmeny-sluzebniho-pomeru-pdf.aspx (konkrétně jeho hlavou IX. Převedení na jiné služební místo), Organizačním řádem ministerstva spravedlnosti č. j. MSP-61/2017-ORLZ-ORG/24 z 21. 12. 2017 a přílohou č. 1 k tomuto řádu zachycující organizační schéma ministerstva.
12. Naproti tomu návrhy na provedení důkazů článkem „Spravedlnost přijde o dva náměstky, plánuje Kněžínek,“ zveřejněným 3. 10. 2018 na internetových stránkách www.ceska-justice.cz a článkem „Změny na Ministerstvu spravedlnosti: J. a Z. končí, C. povýšila a F. pokračuje,“ zveřejněným 2. 1. 2019 na internetových stránkách www.info.cz, soud zamítl pro nadbytečnost, neboť okolnosti systematizace účinné od 1. 1. 2019 a žalobcova odvolání ze služebního místa ministra náměstka nejsou mezi účastníky sporné. Pro nadbytečnost soud neprovedl ani důkaz výsledkem svědků Mgr. M. Š., I. G. a prof. JUDr. H. V., jimiž žalobce hodlal prokázat obsah pracovní náplně na obou služebních místech, jelikož tyto skutečnosti vyplývají dostatečně již ze spisového materiálu. E-mailová komunikace mezi žalobcem a státním tajemníkem ohledně převedení na jiné služební místo v období od 11. 4. do 3. 5. 2019, žalobcův životopis a žalobcova služební hodnocení, která žalobce také navrhuje jako důkazy, jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).

VI. Posouzení věci

13. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby

v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

14. Mezi účastníky není sporu o to, že nastala zákonem o státní službě předvídaná situace vyžadující žalobcovo převedení na jiné služební místo, neboť podle § 61 odst. 1 písm. c) tohoto zákona žalobce nemohl vykonávat službu na dosavadním místě v důsledku jeho zrušení z důvodu změny systemizace účinné od 1. 1. 2019. Stejně tak není sporu o to, že služební orgán byl povinen zkoumat, zda je nové služební místo pro žalobce vhodné. Tato povinnost – ačkoli výslovně neuvedená v § 61 odst. 1 ZSS – vyplývá z jeho § 62, podle nějž *„[n]emůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 1 písm. b) až h) nebo § 61 odst. 2 písm. a) převeden na jiné služební místo, protože žádné vhodné není volné, nebo nemůže-li být v případech uvedených v § 70 odst. 3 zařazen na volné služební místo, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců.“* [Odstavec 1, podtržení doplněno]. *„Ode dne zařazení mimo výkon služby podle odstavce 1 činí plat státního zaměstnance 80 % měsíčního platu.“* [Odstavec 2].
15. Státní zaměstnanec tedy může být převeden pouze na pro něj „vhodné“ služební místo. Pakliže takového místa není, nemůže být převeden na „nejméně nevhodné“ služební místo; v takovém případě musí být naopak zařazen mimo výkon služby, jak vyplývá z citovaného § 62 odst. 1 ZSS. V opačném případě by žalobce mohl být s trochou nadsázky, jak sám výstižně poznamenává, převeden třeba na služební místo řidiče s odůvodněním, že je držitel řidičského oprávnění a žádné vhodnější pro něj v současnosti není volné.
16. Žalobce byl od 1. 1. 2019 zařazen mimo výkon služby a rozhodnutím z 11. 4. 2019 byl s účinností od 1. 5. 2019 převeden na služební místo ministerský rada v oddělení stížností a kontrol vězeňské služby a PMS v odboru správy a kontroly podřízených organizací, s výkonem služby v Ministerstvu spravedlnosti, v oboru služby 29 - Legislativní a právní činnost, se službou na služebním místě na dobu neurčitou, se služebním působištěm v Praze. Zároveň byl zařazen do 13. platové třídy a 12. platového stupně a byl mu určen měsíční plat v celkové výši 49 790 Kč, který tvořil platový tarif ve výši 39 790 Kč a osobní příplatek ve výši 10 000 Kč.
17. Stěžejní spornou otázkou v projednávané věci je, zda lze toto nové služební místo považovat za „vhodné“ pro žalobce ve smyslu § 62 odst. 1 ZSS. Vhodnost služebního místa lze pochopitelně posuzovat z mnoha různých hledisek, a právě proto byl vydán Metodický pokyn, který slouží ke sjednocení správní praxe. Podle tohoto pokynu mají postupovat služební orgány rozhodující o změnách služebního poměru a odchýlení se od něj by znamenalo, že správní orgán rozhodl v rozporu se zásadou zákazu libovůle a zásadou rovného zacházení (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Ao 2/2010-185, č. 2397/2011 Sb. NSS z 18. 1. 2011). K jeho závaznosti srov. též rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15Ad 4/2016-65 z 8. 2. 2017 a na něj odkazující rozsudek NSS č. j. 9 Ads 431/2018-37 z 6. 2. 2019.
18. Metodický pokyn v článku 54 konstatuje, že *„vhodnost konkrétního služebního místa pro určitého státního zaměstnance musí služební orgán posoudit předem a vždy individuálně na základě různých v úvahu přicházejících kritérií.“* Toto pravidlo by ovšem platilo i bez výslovného zakotvení v Metodickém pokynu, neboť odráží obecnou zásadu činnosti správních orgánů, podle níž správní orgán dbá, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). V článku 55 odst. 2

Metodického pokynu jsou pak demonstrativně označena tato kritéria relevantní pro účely posouzení vhodnosti služebního místa: **a)** zdravotní hledisko a zdravotní způsobilost; **b)** požadované vzdělání a kvalifikace; **c)** schopnosti státního zaměstnance a jeho dosavadní zkušenosti, **d)** obor/obory služby – posouzení vztahu doposud vykonávaných oborů služby ve vztahu k oborům služby vykonávaným na služebním místě, na které má být státní zaměstnanec převeden; **e)** služební úřad (stejný nebo jiný); **f)** služební působiště, resp. místo výkonu služby; **g)** zařazení do platové třídy; **h)** přístup státního zaměstnance k převedení. Metodický pokyn v čl. 54 odst. 4 popisuje rovněž doporučený postup při převedení na jiné služební místo, podle kterého by měl služební orgán nejprve posoudit, zda existuje vhodné služební místo v rámci téhož služebního úřadu, neboť to odpovídá zásadě procesní ekonomie a lze předpokládat, že bude v zásadě vždy vhodnější, aby státní zaměstnanec zůstal zařazen v témže služebním úřadu. Teprve pokud není v tomto služebním úřadu žádné vhodné volné služební místo, měl by služební orgán posoudit, zda neexistuje vhodné volné služební místo v rámci jiného služebního úřadu.

19. Některá ze shora uvedených kritérií spolu souvisejí a hranice mezi nimi nemusejí být zcela zřetelné. Z předpokladu rozumného normotvůrce nicméně vyplývá, že žádná dvě kritéria se nemohou zcela překrývat, neboť pak by se jedno z nich bylo nadbytečné, což by uvedenému předpokladu odporovalo. Naopak každé z kritérií musí primárně zohledňovat jiné atributy služebního místa, a soud mu proto musí přikládat odlišný význam.
20. Služební orgány se ve svých rozhodnutích všemi těmito kritérii více či méně zevrubně zabývaly, a ačkoli jejich hodnocení nedosahuje potřebné podrobnosti a komplexnosti (k tomu podrobněji níže), nevede to k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Za takové rozhodnutí se totiž považuje zejména rozhodnutí, v němž správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek NSS č. j. 2 As 37/2006-63 z 21. 12. 2006), nevypořádá se s odvolacími námitkami stěžejními pro posouzení věci nebo neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč ji považuje za lichou, mylnou nebo vyvrácenou (rozsudek téhož soudu č. j. 2 Afs 24/2005-44 ze 14. 7. 2005). Nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů pak může být rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované nebo zjištěné v rozporu se zákonem, případně není-li zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.
21. Soud předně shledal, že účastníci se neliší v náhledu na hodnocení kritérií zdravotní způsobilosti, služebního úřadu a služebního působiště, o jejichž splnění ve vztahu k novému služebnímu místu není u žalobce pochyb, jakož ani kritéria jeho přístupu k převedení, které bylo odmítavé. Nebylo proto třeba, aby se jimi žalovaný v napadeném rozhodnutí obšírně zabýval. Výrazné rozdíly naopak existují v názorech na splnění kritérií žalobcova vzdělání a kvalifikace, schopností a dosavadních zkušeností, oborů služby a zařazení do platové třídy, která jsou z hlediska celkové vhodnosti služebního místa zásadní.
22. Před zařazením mimo výkon služby žalobce vykonával od 15. 2. 2016 funkci náměstka ministra spravedlnosti pro řízení sekce trestní politiky, zařazenou do 16. platové třídy, v oborech služby Finance, Výzkum, vývoj a inovace, Legislativa a právní činnost, Územní plánování a Stavební řád.

23. Pokud jde o **vzdělání a kvalifikaci**, žalobce vystudoval na Policejní akademii České republiky magisterský studijní program „Policejní management a kriminalistika“, a dále získal titul LL.M. na Evropském ústavu práva a soudního lékařství v oborovém studiu penologie/kriminologie. Svou kvalifikaci dále prohluboval specializovanými odbornými pobyty v zahraničí od roku 1994 až do současnosti, zaměřené na problematiku boje proti legalizaci výnosů z trestné činnosti, boj proti organizovanému zločinu, elektrické monitoring osob a moderní trendy ve vězeňství s důrazem na efektivní snižování recidivy, aktivní účastí na odborných konferencích a publikační činnosti v odborných i neobdobných časopisech a dalších médiích na dané téma (část D. žalobcova Služebního hodnocení za roky 2015 – 2017). Z uvedeného je zřejmé, že žalobcovo vzdělání a kvalifikace v uvedeném oboru jsou výrazně nadprůměrné. Nicméně s ohledem na to, že podmínkou nového služebního místa je vysokoškolské magisterské vzdělání a náplň práce v oddělení stížností a kontrol vězeňské služby a PMS spadá do oboru žalobcova vzdělání a kvalifikace, nezaložily by tyto okolnosti podle názoru soudu samy o sobě nevhodnost služebního místa, jakkoli si nepochybně lze představit vhodnější žalobcovo uplatnění s ohledem na jeho kvalifikaci.
24. V hodnocení kritéria žalobcových **schopností a dosavadních pracovních zkušeností** se již soud s žalovaným neshoduje. Žalobce působil dlouhou řadu let před svým převedením na vedoucích pracovních pozicích, což je zdůrazněno také ve služebních hodnoceních za roky 2016 a 2017, v nichž je žalobce označen za vynikajícího, všeobecně uznávaného odborníka. Žalobce podle nich působil ve významných manažerských a odborných pozicích, na př. jako ředitel Útvaru odhalování nelegálních výnosů a daňové kriminality (t. zv. Finanční policie), náměstek ředitele Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování, poradce několika ministrů vnitra; žalobce hrál aktivní roli při prosazování trestní politiky státu na půdě obou komor Parlamentu České republiky; byl činný v mezirezortních pracovních skupinách pro vyjmenované strategické oblasti; vystupoval v médiích při prezentaci odborných cílů ministerstva v oblasti trestní politiky i při médii přenášených odborných debatách; podílel se na tvorbě strategických dokumentů (Nová koncepce vězeňství do r. 2025, Koncepce rozvoje probace a mediací); obdržel nejvyšší ocenění generálního ředitele VS – Medaili za zásluhy o rozvoj VS.
25. V citovaných hodnoceních je žalobce opakovaně oceňován za úspěchy při řízení projektů a jiných koncepčních úkolech (na př. výstavba odboru EMS, tvorba koncepce probace a mediací), a to i více zároveň a ve velmi naléhavých termínech. Zároveň byly žalobcovy výsledky v každém ze tří hodnocení označeny za „vynikající“ (nejvyšší ze čtyř hodnotících stupňů) a plný počet bodů získal i ve všech dílčích kritériích. Značná rozdílnost ve vykonávaných činnostech (a od toho se odvíjejících nárocích na zaměstnancovy schopnosti a zkušenosti) u těchto dvou služebních míst se odráží také v charakteristice platových tříd podle přílohy nařízení vlády č. 302/2014 Sb., o katalogu správních činností. Zatímco pracovní náplní 16. platové třídy je komplexní koordinace stanovování koncepcí dlouhodobého vývoje oborů hlavní činnosti v zákonem vymezené působnosti ministerstev s rozsáhlým vnitřním členěním na specializované obory s vazbami na jiné obory správy s celostátní působností a jiné celospolečenské systémy předurčující chování nejširších skupin osob v zásadních oblastech, u 13. platové třídy jde na příklad o přezkoumávání věcně nebo právně komplikovaných rozhodnutí ústředního správního úřadu, tvorbu nebo komplexní posuzování návrhů právních předpisů, výkon komplexních právních činností v oboru státní služby nebo tvorbu koncepce oboru služby v působnosti ústředního správního

úřadu. [V naposled uvedeném ohledu toto kritérium úzce souvisí s kritérii schopností a dosavadních pracovních zkušeností a zařazením do platové třídy].

26. Za těchto okolností má soud za to, že zařazení na služební místo ministerského rady (v podstatě řadového referenta, jak žalobce poznamenal) v oddělení, jež zejména kontroluje ředitele VS a PMS a realizaci koncepčních a strategických materiálů ve VS a PMS nebo vyřizuje stížnosti, oznámení, petice a podněty směřující proti PMS a VS (Příloha II. k Organizačnímu řádu Ministerstva spravedlnosti), hrubě neodpovídá žalobcovým schopnostem a dosavadním pracovním zkušenostem, nakolik vyplývají ze správného spisu.
27. Účelem kritéria **obor/obory služby** je zajistit, aby byl státní zaměstnanec převeden na služební místo, v němž bude moci využít vzdělání, kvalifikaci a zkušenosti z předchozího služebního místa, a to přednostně ve stejném oboru služby, nebo alespoň v jiném oboru služby, v němž však státní zaměstnanec bude vykonávat v zásadě shodné činnosti [srov. čl. 55 odst. 2 písm. d) Metodického pokynu]. Nelze-li státního zaměstnance převést na služební místo s jeho oborem služby, lze jej převést na služební místo s více obory služby, zahrnuje-li i jeho dosavadní obor služby. Ačkoli je nepochybně vhodnější převést státního zaměstnance ze služebního místa s pěti obory služby na jiné služební místo s vícem (shodných) oborů služby, neboť se tak nejlépe uplatní jeho dosavadní vzdělání, kvalifikaci a zkušenosti, lze podle názoru soudu převést takového zaměstnance i na služební místo s jediným (shodným) oborem služby, aniž by to bez dalšího znamenalo nevhodnost takového služebního místa. Účel kritéria, tedy aby státní zaměstnanec nadále pracoval ve svém oboru nebo alespoň vykonával shodné činnosti, je tak totiž zachován. K zohlednění míry využití zaměstnancova vzdělání, schopností a zkušeností slouží primárně jiná kritéria.
28. Ohledně **zařazení do platové třídy** soud souhlasí s žalovaným v tom, že žalobcova někdejší 16. platová třída a nyníjší 13. platová třída mají společné to, že zařazení do nich je podmíněno dokončením vysokoškolského vzdělání v magisterském studijním programu (§ 2 odst. 1 nařízení vlády č. 341/2017 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě). Toto kritérium má však kromě vazby platové třídy na dosažený stupeň vzdělání ještě druhou složku, a sice výši platového ohodnocení (ačkoli to v Metodickém pokynu není výslovně uvedeno). Vyplývá to z toho, že vhodnost služebního místa z hlediska zaměstnancova vzdělání a kvalifikace je zohledňována v samostatném kritériu, a kritérium zařazení do platové třídy proto nemůže být vyčerpáno konstatováním, že žalobcovo vzdělání umožňuje jeho zařazení do 16. až 12. platové třídy. Tuto rovinu věci NSS v rozsudku č. j. 4 Ads 423/13/2019 z 15. 9. 2020, na nějž se žalovaný odvolává, pominul, a jeho argumentace k této otázce je celkově dosti stručná. Zároveň výše platu a její možná změna je z pohledu státního zaměstnance nepochybně jedním ze stěžejních atributů pracovní pozice, a to zejména s ohledem na výživu jeho samého a jeho rodiny a existenci případných dlouhodobých závazků (typicky hypotečního úvěru), a od konkrétních dopadů do majetkových poměrů konkrétního zaměstnance proto nemůže být zcela odhlíženo. Také Metodický pokyn ostatně vyžaduje, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu.
29. Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že zařazení do stejné platové třídy, v jaké bylo služební místo, na kterém státní zaměstnanec dosud vykonával službu, není při převedení podle § 61 ZSS nezbytnou podmínkou, a že lze převést konkrétního státního zaměstnance na práci o něco méně kvalifikovanou v nižší platové třídě, neboť se nejedná o případ předjímaný v § 70 odst. 3 ZSS [srov. čl. 55 odst. 2 písm. g) Metodického pokynu]. To však

neznamená, že lze zaměstnance bez dalšího převést na služební místo v kterékoli platové třídě, u níž to stupeň jeho vzdělání dovolí; ostatně také Metodický pokyn uvádí příklad s převedením o jednu platovou třídu níž (ačkoli výslovně nevylučuje ani výraznější posun). Vždy je třeba posuzovat vhodnost takového postupu s ohledem na zaměstnancovy konkrétní poměry.

30. Žalobcův plat v 13. platové třídě dle napadeného rozhodnutí dosahoval 49 790 Kč. Naproti tomu jeho plat v 16. platové třídě před zařazením mimo výkon služby dle rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného činil 112 819 Kč. Pokles žalobcova platu oproti dřívějšímu služebnímu místu tedy představoval přibližně 56 %. Žalobce uvádí, že se jednalo o pokles o 70 – 80 %, a žalovaný tento údaj nepopřel; lze se domnívat, že tento rozdíl by mohl být způsoben mimořádnými odměnami, jež jako náměstek pobíral, nicméně žalobce toto své tvrzení nijak nedoložil. Ovšem i pokles platu o „pouhých“ 56 % (v daném případě o 63 000 Kč) považuje soud z hlediska dopadu do zaměstnancova života za natolik dramatický, že zásadně vylučuje, aby bylo lze hodnotit nové služební místo jako „vhodné“ pro zaměstnance (samozřejmě pokud s převedením nesouhlasí). U žalobce tak došlo k citelnějšímu poklesu platu – co do posunu v platových třídách i faktického snížení – než ve věci sp. zn. 4 Ads 423/2019, v níž NSS aproboval přeřazení z 16. platové třídy do 14.
31. Žalovaný má pravdu v tom, že žalobce by svůj někdejší příjem nebyl získal ani v případě, že by byl jeho služební poměr po uplynutí šesti měsíců mimo službu z organizačních důvodů skončil podle § 72 odst. 1 písm. d) ZSS. Nicméně přehlíží, že v takovém případě by žalobce obdržel odbytné ve výši šestinásobku svého měsíčního platu (§ 72 odst. 2 písm. b) ZSS] a mohl by svobodně hledat nové pracovní uplatnění, zatímco po přeřazení na podstatně hůře placené služební místo by mohl služební poměr ukončit toliko z vlastní vůle, po uplynutí další zákonné lhůty a bez nároku na odbytné.
32. Po zohlednění všech těchto okolností soud naznal, že služební místo, na které byl žalobce napadeným rozhodnutím převeden, pro něj nebylo vhodné. Samy služební orgány na několika místech svých rozhodnutí uznaly, že žalobcova kvalifikace, schopnosti i zkušenosti toto služební místo přesahují a mohly být předpokladem pro jeho převedení na služební místo představeného, avšak žádné vhodné služební místo představeného nebylo v danou dobu volné. Žalovaný na stranách 3 až 5 napadeného rozhodnutí podrobně a přesvědčivě popsal, jaká volná služební místa v rámci Ministerstva spravedlnosti byla k datu jeho vydání dostupná a že žádné z nich nebylo pro žalobce vhodnější než to nakonec vybrané. Stejně tak žalovaný řádně odůvodnil, že v dané době nebylo volné ani žádné místo představeného v ostatních služebních úřadech, s výjimkou představeného ve Státním úřadu pro kontrolu léčiv, pro něž žalobce nesplňoval podmínky vzdělání a oboru služby. Žalovaný proto převedl žalobce na služební místo, jež pro něj bylo z těch dostupných nejvhodnější.
33. Soud souhlasí s žalovaným v tom, že žalobce nemá právo na to, aby byl převeden na služební místo pro něj subjektivně „nejvhodnější“, nýbrž může být převeden na kterékoli jiné pro něj „vhodné“ služební místo. Na druhé straně však platí, neexistuje-li vhodné služební místo, že žalobce nemůže být převeden na nejvhodnější z nevhodných služebních míst. ZSS na takové situace pamatuje a v § 72 odst. 1 písm. d) pro ně předvídá postup: skončení služebního poměru po uplynutí šestiměsíční lhůty zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů spolu s vznikem nároku na odbytné. Právě tímto způsobem měl státní tajemník a žalovaný postupovat, pokud služební místo vhodné pro žalobce nenalezli.

34. Do jisté míry lze pochopit obavy služebních orgánů z ne zcela jasných hranic pojmu „vhodné služební místo“, které teoreticky mohou vést ke shledání nezákonného skončení služebního poměru v případě, kdy vhodné služební místo existovalo, avšak státní zaměstnanec na ně nebyl převeden, neboť příslušný služební orgán toto služební místo jako vhodné nevyhodnotil. Jistá míra nejistoty je však s užíváním neurčitých právních pojmů inherentně spjata a v jejich aplikaci na různé konkrétní případy právě spočívá odborná činnost správních orgánů. V žádném případě nelze takovému riziku předcházet převáděním státních zaměstnanců na služební místa pro ně zjevně nevhodná, jak k tomu došlo v nynějším případě. Na (ne)vhodnosti služebního místa přitom nic nemění skutečnost, že žalobce se mohl po dobu svého zařazení mimo výkon služby hlásit do výběrových řízení na obsazení služebních míst představených i v jiných správních úřadech.
35. Na posouzení věci naproti tomu nemá vliv neprovedení důkazu výpisem volných služebních míst ministerských radů v 13. platové třídě z jiných služebních úřadů, jež žalobce ve správním řízení navrhl. Státní tajemník byl totiž povinen převést žalobce prioritně na služební místo v rámci téhož služebního úřadu, a pokud pro něj nebylo vhodné místo ministerského rady v 13. platové třídě v rámci dosavadních oborů služby, tím spíš by to platilo o takovém služebním místě mimo dosavadní obory žalobcovy služby. Je nanejvýš pravděpodobné, že takové služební místo skutečně bylo volné již dříve, ale taková okolnost by nemohla založit rozpor pozdějšího převedení na obdobné služební místo se zákonem, jež jediný je předmětem tohoto soudního řízení. Kromě toho si lze snadno představit, že státní tajemník vyčkával s žalobcovým převedením právě kvůli případnému uvolnění služebního místa pro žalobce vhodnějšího. Tvrzení služebních orgánů, že volné služební místo představeného vhodné pro žalobce neexistovalo ani v jiných služebních úřadech, žalobce v žalobě konkrétními tvrzeními ani důkazy nezpochybil, a proto o něm soud nemá důvod pochybovat.

VII. Závěr a náklady řízení

36. Soud shledal důvodný žalobní bod, podle něž byl žalobce v rozporu se ZSS převeden na služební místo, které pro něj nebylo vhodné, a proto zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4). V něm bude žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5).
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátkou. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, a jsou tvořeny odměnou za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby, sepsí repliky, účast na jednání před soudem [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g)], a paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 3). Žalobcova zástupkyně není registrována k DPH. Žalobcovy náklady zastoupení advokátkou tak činí 13 600 Kč a náklady řízení celkem 16 600 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobci v přiměřené 30denní lhůtě k rukám jeho zástupkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. října 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu

